

Arrest

nr. 185 687 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 24 maart 2017, waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat hij in het verleden werd ontvoerd omwille van de werkzaamheden van zijn vader en dat hij vreest te worden gedood door de taliban. Hij voegt hieraan toe dat de werkelijke reden waarom de taliban zijn huis zijn binnen gevallen niet de werkzaamheden van zijn vader waren, maar wel het feit dat hij op Tolo TV een interview heeft afgelegd waarin hij negatieve uitspraken deed over de taliban.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 168 688 van 30 mei 2016 omdat geen geloof wordt gehecht aan (i) de beweerde tewerkstelling van zijn vader als commandant binnen de Afghaanse Nationale Politie, (ii) de bedreigingen aan het adres van zijn vader en bij uitbreiding zijn hele familie omwille van zijn werk, en (iii) de beweerde ontvoering van verzoeker. Tevens wordt geoordeeld dat het aangebrachte psychologisch verslag niet van aard is verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen en dat uit de psychologische attesten niet kan worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die verzoeker in Afghanistan zou hebben gekend. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering Jalalabad te hebben geruild voor een verblijf in Qala Janan Khan in het district Behsud, waardoor verzoekers risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel terecht ten opzichte van Jalalabad wordt beoordeeld, alwaar er blijkens de informatie vervat in het administratief dossier voor burgers geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: drie documenten van Jamiat-e Islami met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers vader; een kopie van de badge van zijn vader; een Pakistaanse wapenvergunning op naam van zijn vader; drie Facebook-foto's van verzoeker; een USB-stick met twee video's waarin verzoekers vader zou te zien zijn die over zichzelf en zijn werk spreekt.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. In de mate verzoeker voorhoudt tot een risicogroep te behoren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, wijst de Raad er op dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus hij deze vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen en hij aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn profiel en/of activiteiten tevens het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld te worden. Gelet op het feit dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader als commandant bij de Afghaanse Nationale Politie en de daarbij gepaard gaande problemen niet wist aan te tonen en de ongeloofwaardige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aflegde met betrekking tot zijn beweerde ontvoering ten gevolge van zijn vaders tewerkstelling, blijft verzoeker hier in gebreke.

5.3. Zo verzoeker er op wijst dat hij meerdere medische attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij met psychologische problemen kampt, dient te worden vastgesteld dat hij deze heeft voorgelegd in het kader van zijn vorige asielaanvraag. De Raad heeft zich hierover uitgesproken in zijn arrest nr. 168 688 van 30 mei 2016. Verzoeker brengt in het kader van huidige asielaanvraag geen elementen bij die deze beoordeling in een ander daglicht stelt. De Raad benadrukt in dit verband dat de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker, waaronder zijn psychologische problemen. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt.

5.4. De uitleg van verzoeker waarom hij de documenten die hij in het kader van huidige asielaanvraag neerlegt ter ondersteuning van de tewerkstelling van zijn vader, niet eerder heeft bijgebracht (met name omdat het een algemeen feit is dat men bijna geen kans maakt om deze Raad te overtuigen en hij daarom, op aanraden van zijn advocaat, deze documenten niet wilde voorleggen bij deze Raad), is niet ernstig te noemen en biedt hiervoor allerm minst enige verschoning. Het is immers de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om alle relevante stukken ter ondersteuning van zijn asielrelaas zo spoedig mogelijk bij te brengen. Verzoeker is hier, in weerwil met de medewerkingsplicht die op hem rust, duidelijk in gebreke gebleven.

Voorts dient er op gewezen te worden dat het niet eerder bijbrengen van de voormelde documenten, niet het enige motief betreft op basis waarvan de commissaris-generaal besloten heeft dat deze de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zo wordt ook nog op correcte wijze het volgende opgemerkt: "Wat betreft de documenten die u in het kader van uw huidige aanvraag neerlegt om de tewerkstelling van uw vader te staven, wordt ten eerste opgemerkt dat deze stukken de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de carrière van uw vader niet herstellen maar integendeel nog versterken. Zo wordt op drie verschillende documenten de naam van Jamiat-i Islami vermeld als de –voormalige-werkgever van uw vader, hoewel u de naam van deze partij tijdens uw eerste asielaanvraag geen enkele keer in de mond hebt genomen, zelfs niet toen u expliciet gevraagd werd wat uw vader voor hij onder het regime van Karzai om den brode deed (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 5). In verband met deze documenten moet bovendien worden

opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft het enige document waaruit moet blijken dat uw vader voor de Afghaanse politie heeft gewerkt, wordt opgemerkt dat het een kopie betreft waarvan de bewijswaarde sowieso heel beperkt is."

5.5. Zo verzoeker meent dat verwerende partij nagelaten heeft om rekening te houden met het feit dat hij commentaar gaf over de taliban in de Tolo tv, dient hij de bestreden beslissing er nog eens op na te lezen. De Raad leest immers het volgende: "In verband met uw verklaring dat de taliban niet omwille van de activiteiten van uw vader maar omwille van het feit dat u zelf een interview voor Tolo TV hebt gegeven waarbij u negatieve commentaar gaf op de taliban, moet vervolgens worden opgemerkt dat het vreemd is dat u dit element niet al tijdens uw eerste asielaanvraag hebt vermeld. U stelde dat de andere jongeren u hadden bang gemaakt. Dit is echter geen bevredigend argument aangezien van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ook wordt opgemerkt dat uit de neergelegde Facebook-foto's niet kan worden opgemaakt waarover u werd geïnterviewd en wat u hebt verteld. Evenmin blijkt uit de voorgelegde stukken dat u omwille van dit interview problemen zou hebben gekend met de taliban. Bovendien brengt het feit dat u doorheen uw asielverzoek tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de reden waarom de taliban in uw huis zou zijn binnen gevallen, de geloofwaardigheid van de problemen van u en uw familie met de taliban verder in het gedrang."

5.6. Voorts verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, met name de stad Jalalabad, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken, doch ligt eerder in dezelfde lijn als de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt. Ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in Jalalabad verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Jalalabad actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog aangaande het ten onrechte inroepen van een intern vestigingsalternatief is niet dienstig daar in casu hier helemaal geen sprake van is.

6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 februari 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk een aantal nieuwe elementen heeft bijgebracht die wijzen op een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekende partij wijst op haar ernstige medische problematiek en stelt dat daarmee niet voldoende rekening is gehouden bij de beoordeling van haar tweede asielaanvraag.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt. Verzoekende partij heeft de volgende nieuwe elementen voorgelegd: drie documenten van Jamiat-e Islami met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers vader; een kopie van de badge van zijn vader; een Pakistaanse wapenvergunning op naam van zijn vader; drie Facebook-foto's van verzoeker; een USB-stick met twee video's waarin verzoekers vader zou te zien zijn die over zichzelf en zijn werk spreekt. Ter terechtzitting van 7 april 2017 legt verzoekende partij een attest neer van de “extern arts Fedasil” D.L en een psychologisch attest van 12 februari 2016.

Gelet op de preciaire psychische toestand van verzoekende partij is de Raad van oordeel dat op zorgvuldige wijze dient te worden nagegaan welke invloed deze psychische toestand heeft op de geloofwaardigheid en coherentie van verzoekende partij haar relaas en haar vrees voor vervolging.

5. Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS